

*Fornyelse i et besøg - PDF -
Af Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen"*

*- Jeg vender min hånd imod dig, renser ud dine slagger i ovnen og udskiller alt dit bly. - Jeg giver dig dommere som fordum, rådsherrer som før . . .
([Es. 1, 25-26](#))*

Hvem er det, Herren - i denne sammenhæng - længes efter at tage sig af?

Svaret finder vi ved at læse hele det første kapitel hos Esajas. Du bør gøre det langsomt og med en blyant ved hånden, sådan at du på en eller anden måde afmærker de vers og udsagn, der taler til dig. Vers 1-24 giver os nemlig baggrunden for de to vers ovenover.

I min gamle bibel finder jeg meget understreget i dette afsnit. Og der er datoer i margenen, der går årtier tilbage. Endnu stærkere er afmærkningen med rødt langs tegnækkerne i en slidt kinesisk bibel købt i Shanghai efteråret 1928 ved min indrejse i landet.

*- Køb den dér med solidt skindbind! Det sagde vor rejseleder. -
Der bliver megen ned - og oppakning i de år, der kommer. Du får brug for noget slidstærkt.*

Centrum

Allerede i første vers får vi noget af baggrunden:

- Det syn, som Esajas, Amoz' søn, skuede om Juda og Jerusalem . .

Jerusalem.

Det åndelige centrum på den tid.

Her lå templet - helligdommen, hvor Herren havde lovet at åbenbare sin herlighed. Her i Jerusalem måtte tronens budskab få et mærkbart nedslag, hvis det skulle nå videre ud i folket til opvågnen, vejledning og trøst.

Profeten fik sine syner 600-500 år før Kristi fødsel. Sydriget, med Jerusalem som hovedstad, blev indtaget af Babylon. Salomos tempel blev skændet, plyndret og ødelagt. De kostbare skatte bortførtes til Babel. Folket blev ført i fangenskab samme vej.

En ruin er altså baggrunden for de vers, vi har citeret.

En tempelruin.

Alterstøv.

Sjakaler boltrede sig, hvor præsterne og de andre tempeltjenere før havde udført deres tjeneste.

Stilhed, dødens ro rådede, hvor tempelhymnerne før gav genlyd i hallerne. De instrumenter, der var indviet til Herren, lå nu i urene hænder i en hedensk hovedstad.

Skade på et centrum. En ruin

Er der et budskab i det til os i dag?

Hvad med mit eget hjertecenter som kristen? Kirken, der skulle være et åndeligt centrum i byen? Missionshuset - er det et bønnens og tilbedelsens byggeri? Er det i ruiner? Er mit eget hjertealter - centret i mit liv, hvor Jesus styrer og har autoritet over mit liv - lagt i ruiner af fjenden, vil det give udslag i kirken og missionshuset i byen. Det fører til åndelig død og ørken tid. Gud og den ene. Her ligger sejren eller nederlaget.

Børn

-Børn har jeg opfødt og fostret, men de forbrød sig imod mig. (norsk overs.: . . . men de er faldet fra mig). ([Es. 1,2b](#))

Børn!

Det budskab, profeten fik, var ikke til hedningefolkene ude langs grænserne. I det mindste ikke denne gang. Ordene om at "vende min hånd imod dig" lyder til Guds udvalgte folk, Abrahams slægt, som Herren umuligt kan glemme eller for altid forkaste. I sandhed var dette folk blevet opfodt og fostret - i Egypten og i ørkenen, ved floder og ved festborde med fede retter på Zion.

Det er altså sine børn, han vil tage sig af - også i dag. Dig og mig. Han længes efter at begynde på ny i vore liv. Forny os. Han ønsker at nå alle hedningefolk ved vore grænser. Men for at nå så stort et mål ønsker han at komme tilbage til centrum i vort liv. Bønnens og tilbedelsens alter må rejses af smuldrende ruiner.

Frafalden

Ja, sådan lyder det med sorg fra Faderens trone:

. . . Faldet fra mig. Er du en af disse?

Da er det dig, han søger efter og vil tage sig af.

På en eller anden måde er denne lille bog havnet på dit bord - muligvis på dit natbord en sen aften. Og du er ærlig og redelig. Du snyder ikke, men erkender din stilling. Så langt er det altså kommet - du er en frafalden.

Men du er ikke glemt af Faderen. Du er et bortkommet barn. Jeg kender dig ikke. Kender ikke dit navn eller stedet, hvor du bor. Alligevel ved jeg nogle få ting om dig og din stilling netop i aften:

1. Det var ikke Jesus, der sendte dig bort og sagde: - Nu er du faldet i den synd de mange, mange gange og jeg har tilgivet dig. Nu må det være nok. Du har ikke sat dine ben i kirke eller missionshus i årevis, så det er på tide at afskrive dig. Og de stier, du træder i dit liv, går ud og ind i grænselandet. Der dør efterhånden det liv, du fik. Nu streger vi dit navn i Livets bog . . . Nej, sådan har han aldrig sagt.

2. Du har det ikke godt. Du bærer mange minder med dig fra begyndelsen, fra de første år i Kristi spor. Rige og stærke. Der var fred. Du bad i enrum ved din seng. Nær ved Jesus - lige ved tronens fod. Du kunne lægge hovedet i Frelserens skød, og som Skriften siger: Udøse dit hjerte . . . Disse minder drager - tilbage.

3. Men hver gang en sådan tanke strejfer dig, er Djævelen ved din side for at få et stærkere greb om et vigtigt bytte: - Du tilbage igen? - du, som er så tilsølet og udenfor? Intet håb! Jesus tager ikke sådan én som dig tilbage . . . Og du er helt enig med fristeren, forførereren, Djævelen.

4. Må jeg nu have lov til at sige til dig: Netop dig ønsker Frelseren at tage sig af. Ikke alle bånd er slidt i stykker. Faderen vil igen tage sig af dig. Her er et ord til dig - en hilsen fra Faderens sæde:

Gå hen og udråb disse ord mod nord (vore lande): Omvend dig, troløse Israel, lyder det fra Herren; jeg vil ikke vredes på eder, thi nådig er jeg, lyder det fra Herren; jeg gemmer ej evigt på vrede; men vedgå din uret, at du forbrød dig mod Herren din Gud; for de fremmedes skyld løb du hid og did under hvert grønt træ og hørte ikke min røst, så lyder det fra Herren. ([Jer. 3,12-13](#))

Smerte

Det vil koste noget at omvende sig. Det vil koste at vende tilbage. Og det skal være dyrt - ellers vil perlen og skatten ikke funkke og lyse igen. Men så er det vidunderligt, når bylden er åbnet og alt ondt kommet ud. Muligvis bliver der nogle hænder, der mødes over et køkkenbord. Der bankes måske på hos en nabo eller på en dør på sjette sal. Eller et opgør mellem to, der for år tilbage sang i samme kor, måske endda samme stemme. Men der kom noget imellem. Noget uopgjort. Ingen af os oplever smerten i denne tilbagevenden på samme måde. Men vejen går ofte om ad mange døre og trapper, banker eller forretningskontorer. Ja, det bliver til breve over landegrænser.

Intet af dette er min fortjeneste. Jeg er på ny opsøgt af hyrden, Jesus. Og Den hellige Ånd viser mig ved Ordet vejen tilbage. Og brudgommen lader mure falde, lægger broer ud over dybe slugter for et barn, der vil hjem igen. Og så er du igen ved begyndelsen - Golgata, korset.

Men smerten?

- *Fra fodsål til isse er intet helt (på folket, Israel), kun flænger, strimer og friske sår; de er ej trykket ud, ej heller forbundet og ikke lindret med olie. (Es. 1,6)*

Udtrykket "trykket ud" kunne også oversættes »renset« - og det er netop det, Herren gør i en tilbagevenden. »Lindret med olie«. Det sker, når jeg får Jesus at se i hans smerte og lidelse på korset. Da brister mit hårde, kolde hjerte.

Den grænseboer, den åndelige flygtning, der rækker en hånd over bordet, iler op ad trapper, ringer og banker på små og store døre, står frem i menigheden og åbent bekender resultatet af en grænsevandring - har oplevet dette:

Lindret med olie.

Evangeliet om soning - om tilgivelse hos Jesus.

Spædet med vand

- *Dit sølv er blevet til slagter, din vin er spædet med vand. (Es. 1,22)*

En missionær spurgte en ung mand i døren til missionshuset:

- Er du en kristen?

- Sådan fifty-fifty (halvt om halvt), lød svaret.

Noget sådant er det, profeten får til opgave at meddele Herrens udvalgte og dyrebare folk. Placeret i et lille område af Guds verden. Ved alle grænser boede der hedninger. Og denne åndelige vildmark åd sig stadig længere og længere ind i dette Guds agerland, et helligt og udskilt folk. Vagtmændene ved grænserne blev lavmælte eller uklare i røsten, fortæller den samme profet. Mange sløvedes. Andre tømte bægre, som hænder fra den anden af grænserne rakte dem.

Og resultatet?

Guds udvalgte slægt blev besmittet. Hedenske sæder og skikke fra hedningefolkene rundt om trængte ind over Løfternes land. Altre rejstes for fremmede guder. Selv på Zions bjerg i tempelområdet rejste ugudelige konger sådanne altre. Det, der for den hellige Gud var en vederstyggelighed, besudlede selve stedet, hvor Herren havde sagt, han ville bo og åbenbare sin plan og vilje med Abrahams slægt.

Alle troende i vort kære fædreland må indrømme, at vi er i fare i dag. Ingen af os behøver at kritisere eller lange ud efter andre. Hver enkelt af os mærker med frygt og bæven, hvordan dette »fifty-fifty«-liv trækker sig ind til centrum i vort samfund med Jesus. Det smitter af på livet i vore kirker og missionshuse. Det levende og enkle selvoplevede Kristusvidnesbyrd forsvinder, fordi fifty-fifty-livet bestandig trækker frem.

Ved de små bedemøder midt på ugen i missionshus eller kirkesal står de fleste stole tomme - til sorg for tronen i det høje. Jesus skuer nemlig ned og tæller sit vagtfolk.

Der er dog heldigvis nogle i vort land, der om vinteren opvarmer den lille sal i missionshuset, falder på knæ og påkalder nådens trone. Også i kirkens sakristi er der vundet sejre.

Og resultatet af denne sammenblanding?

Også på det område får profeten et budskab at forkynde om fremtiden:

- *Eders land er øde, eders byer brændt, fremmede æder eders jord for eders øjne - så øde som ved Sodomias undergang. (Es. 1,7)*

Ejermand

En okse kender sin ejer, æsel sin herres krybbe, men Israel kender intet, mit folk kan intet fatte. (Es. 1,3)

På denne måde meddeler Herren profeten, at Israel er hans ejendom. Det er, som om Gud her giver sig selv et nyt navn - ejermand. Og Gud sørger, fordi dette folk ikke længere kender ham som sådan. En okse derimod kender ejeren, der styrer ploven og efter slidsomt arbejde leder dyret til vand og græsgange.

Hvordan hos os?

Kristne lærere fortæller os om elever, der ikke ved hvem Jesus er. Derimod kender de så godt fra hjem og miljø navne som Fanden, Satan og mange slangord, der er knyttet til ham. Det fortæller klart, hvem der er ejermand. Det er ikke Israels Gud.

Ejendomsfolk.

Sådan stempler Skriften Guds børn.

Det er noget vi taler meget lidt om i kristne sammenhænge i dag.

Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud; dig har Herren din Gud udvalgt til sit ejendomsfolk blandt alle folk på jorden. (5.Mos. 7,6)

Det nye Testamente gentager denne sandhed klart og tydeligt:

Han, som hengav sig selv for os for at løskøbe os fra al vor lovløshed og rense sig et ejendomsfolk, der er ivrigt efter at gøre gode gerninger. (Tit. 2,14)

Herren har i dag mange åndelige flygtninge. Vi flygter fra kors og plov, fra de grønne enge og hvilens vande. Midt i velvære, overflod og gode kår bliver discipelvandringen ørken og øde land. Vi flygter fra ejermanden, som bare vil os det godt.

Som kristen er jeg ikke alene frelst, jeg er samtidig Guds ejendom. Og over en ejendom skal ejeren have lov at bestemme. Gennem et langt liv har den sandhed fulgt mig. Den har skabt hjertebanken og hellig angst for ikke at være overgivet helt og fuldt i ejermandens hænder - til hans vilje og plan med min tid.

En kristen har mistet bestemmelsesretten over sit liv. Gud tvinger ingen. Vi kan sige nej til hans kald og plan. Vi kan vælge vore egne stier, men da står Gud tilbage med en uerobret skanse. Et gennembrud i Asien blev måske aldrig realiseret, fordi jeg svigtede, Eller var det dig? Da sidder du tilbage med sorgen og med bedrøvelsen over din ulydighed. Der er en risiko ved at blive en kristen. Vi bliver Jesu Kristi ejendom. Dyrt købt, siger Skriften. Prisen er betalt ved det kors, som blev rejst på Golgata. Ved den klippe og alene der går det op for os i hele sin dybde, hvad det indebærer at være hans ejendom. Da bliver også min lydighedsvej fyldt med lovsang, tak og tilbedelse.

Krybben

Krybben taler til os om - måltid.

Om ro til at samle kræfter til en ny indsats. Uden denne ro ved en åndelig madstation bliver tjenesten bare forpustet slid. Vaklende. Usikker. Misfornøjet med min plads.

For mange af os findes krybben kun i julefest og højtid. Den er til pynt. Den ryddes væk, når festen er forbi. Men her i tronens budskab til jorden skal den minde os om ganske andre ting.

- Han, som mætter din sjæl...

Sådan siger Herren det ved David ([Salmernes Bog 103,5](#)).

Her er krybben.

Et æsel fandt vej dertil, men ikke Israel.

Tronens tale om okse og æsel må vel kunne få os til at vågne. Standse os. Vi er vel vejen om ad

krybben, før vi går ud i vor hverdag, før vi går til alter eller prædikestol, til møde med mennesker, som hårdt trænger til sjælesorg, vejledning og varme.

Netop her har jeg fusket og svigtet igen og igen gennem livet - i vandring og tjeneste. Til trods for det må jeg bekende, at denne profetens krybbe helt fra mine unge år så stærkt har draget mig.

Vort liv med Gud er i stor fare, hvis vi sidder tilbage kun med pynt og minder. Bibelens krybbe forkynder fylde, styrke og er rigt åndeligt liv. Krybbeminutterne redder timerne .

Jesus sagde det selv sådan:

- *Jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod ([Johs. 10,10](#)).*

Og det var, da Jesus ved et køkkenbord i Emmaus brød brødet og delte ud af det, at de to disciple fik opladte øjne og genkendte ham. Lige efter hastede de tilbage til Jerusalem i nattens mulm og mørke. De havde et budskab.

- Det er mørkt, sagde den ene.

- Det gør ingenting, svarer Kleopas. Hjertet brænder

(Af Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen - Jesus møder sine svigtende børn -Dansk Luthersk Forlag 1985 - Shafan 31-03-14)